

Arrest

nr. 132 293 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 3 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 3 april 2014 onontvankelijk verklaard.

1.2. Deze beslissing, die op 7 mei 2014 werd betekend aan de verzoekende partij, is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2014 werd ingediend door :

Muhammad, Imran (R.R.: 082052248134)

nationaliteit: Pakistan

geboren te Karachi op 22.05.1982

adres: Condédreef, 89 8500 KORTRIJK

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 11 september 2012 ononderbroken in België zou verblijven, zich in de Belgische samenleving zou geïntegreerd hebben, een nieuw leven opbouwde in België, een echte meerwaarde zou betekenen voor de Belgische samenleving, beschreven wordt door zijn vrienden en kennissen als een vriendelijke en behulpzame persoon die voldoende geïntegreerd is en niet liever wil dan werken en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 12 september 2012. Op 14 december 2012 werd betrokkene geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag, hij werd namelijk opgeroepen om zich op 26 november 2012 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan deze oproep binnen de vijftien dagen. De duur van de procedure – namelijk 3 maand 2 dagen- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Latruwe meldt dat betrokkene religieus gehuwd is met mevrouw A.S. (RR 070010165813) op 4 september 2013 te Brussel. Zij zouden sinds april 2013 samen zijn en sinds februari 2014 wonen zij samen. Mevrouw A.S. kwam naar België in het kader van een gezinshereniging met haar toenmalige echtgenoot, op 15 februari 2013 verwierf zij de Belgische nationaliteit en op de 11 december 2013 is zij officieel uit de echt gescheiden na een echtscheidingsprocedure met onderlinge toestemming (zie document 'echtscheiding onderlinge toestemming'). De heer Muhammad beroept zich dan ook op zijn recht op een gezinsleven in België. In België zou hij een hecht gezin vormen met zijn vriendin en haar dochter. Dat hij van hen zou gescheiden worden zou voor hem werkelijk een trauma betekenen en zou een schending uitmaken van het recht op een gezinsleven.

Mevrouw A.S. werkt als poetsvrouw (zie loonbriefjes, arbeidsovereenkomst dienstencheques onbepaalde duur) en betrokkenen zouden op geen enkel moment afhankelijk zijn van de Belgische Staat. Dit element kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie betekent, maar- slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen trouwens het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel -8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet lon beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653;

RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". De aangehaalde motieven verhinderen betrokkene niet terug te keren naar het thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen.

De raadvrouw van betrokkene haalt kort de asielmotieven aan van betrokkene en vernoemt dat betrokkene een aanvraag tot asiel indiende op 12 september 2012. Zij stelt dat een terugkeer naar het land van oorsprong dan ook in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). We merken hier op dat, zoals hier boven reeds vermeld, betrokkene op 14 december 2012 geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag, hij werd namelijk opgeroepen om zich op 26 november 2012 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar gaf geen gevolg aan deze oproep binnen de vijftien dagen. We kunnen veronderstellen dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, verwacht mag worden dat hij gevolg geeft aan oproepen in het kader van zijn asielaanvraag. Wat er ook van zij artikel 9bis stelt dat elementen die in dé loop» van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekende partij haalt als eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, met name de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoekende partij meent dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat en benadrukt dat aan iedere administratieve beslissing draagkrachtige motieven ten grondslag dienen te liggen.

2.1.3. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.1.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft kan volstaan worden dat de motiveringsplicht vervat in dit artikel slechts de formele motiveringsplicht betreft. Aan deze formele motiveringsplicht, cfr. 2.3, werd evenwel voldaan.

2.1.5. De verzoekende partij licht haar eerste middel slechts als volgt toe: "Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout. Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag te liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. In casu is dit niet afdoende gebeurd."

2.1.6. De verzoekende partij komt op deze manier echter niet verder dan algemene kritiek op de bestreden beslissing. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan hoe hieruit de aangevoerde bepalingen en beginselen geschonden zouden zijn. In een middel of een onderdeel van een middel

dient te worden toegelicht in welke mate een regel of een beginsel precies door de bestreden beslissing geschonden wordt. De verzoekende partij laat na aan te geven waarom de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is, dan wel kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. De beweringen van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen juridische grondslag vermeldt mist feitelijke grondslag.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekende partij haalt als tweede middel de schending aan van de artikel 3 en 8 van het EVRM alsook de schending van de formele motiveringsplicht.

2.2.2. De verzoekende partij licht haar tweede en laatste middel als volgt toe: *“Een terugkeer naar het land van oorsprong is dan ook in strijd met art. 3 EVRM en is tevens de redenen waarom de heer MUHAMMAD niet terug kan keren naar het land van oorsprong (Pakistan) om daar de toestemming töt verblijf te vragen in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet bij de diplomatieke of consulaire post van België. Thans is de heer MUHAMMAD al religieus gehuwd met zijn vriendin SA. Op 04.09.2013 in Brussel. Zij zijn sinds april 2013 samen. Mevrouw S.A. is een hardwerkende poetsvrouw en heeft een studerende dochter. Mevrouw S.A. wil graag samenwonen met de heer MUHAMMAD. Zij sloot onlangs een nieuw huurcontract in de Condéreef 89 te Kortrijk. Bovendien is het onwenselijk dat hij in dit stadium van integratie gedwongen zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland. De heer MUHAMMAD beroept zich dan ook op zijn recht op gezinsleven. Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doet dat men wilt bereiken. De heer MUHAMMAD vormt een hecht gezinnetje met mevrouw S.A. Zij zijn bovendien op geen enkel moment afhankelijk van de Belgische staat. Mevrouw S.A. werkte bij DAOUST als poetsvrouw. Zij werkte voor haar oa. op 02.08.2013, 04.09.2013, 04.11.2013,... Daarna schakelde zij over op tewerkstelling volgens dienstencheques bij Amby en werkte onder andere op: 18.11.2013, 19.11.2013, 21.11.2013, 22.11.2013, 25.11.2013, 26.11.2013, 29.11.2013, 02.12.2013, 03.12.2013, 04.12.2013, 05.12.2013, 06.12.2013, 09.12.2013, 10.12.2013, 16.12.2013, 17.12.2013, 17.12.2013, 18.12.2013, 19.12.2013, 20.12.2013, 24.12.2013, 24.12.2013, 25-29.12.2013,...*

Sinds 25.12.2013 heeft zij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur elke vrijdag en elke maandag. Ook vrienden en kennissen spreken vol lof over hem. Zij beschrijven hem allen als een vriendelijk en behulpzaam man die hier al voldoende geïntegreerd is en niet liever wil dan hier te werken. S.D. beschrijft hem als volgt: "Ik heb de heer MUHAMMAD Imran leren kennen via mijn buurvrouw A.S., Hij is vriendelijk en integreert zich goed in de samenleving." Mevrouw S.V.: "Hij is geïntegreerd en praat al Nederlands. Hij wil werken en in België blijven." Y.R. beschrijft de heer MUHAMMAD als een persoon met een zeer goed karakter. De heer C.D. omschrijft hem verder als vriendelijk en behulpzaam. C.A. meent: "... MUHAMMAD Imran goed geïntegreerd is. De streek al goed kent, bereid is om te werken. Hij al veel vrienden heeft..." Ook de ex-man van mevrouw AICHOU, de heer L.R. spreekt over hem als een geïntegreerde man. Tot slot meent Q.D.B.: "Wij kennen mr. MUHAMMAD Imran als een goed geïntegreerd persoon in onze samenleving. Gedurende enige tijd stellen wij ook vast dat hij heel goed met SA. Samenleeft en haar ook heel graag ziet. Mr. Imran krijgt hier meer en meer vrienden en kennissen, begrijpt beter en beter Nederlands en spreekt het ook beter en beter. Veder staat hij ook voor iedereen klaar." De beslissing is dan ook niet in verhouding met het nagestreefde doel en schendt het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden.”

2.2.3. De verzoekende partij betoogt dat een terugkeer naar het land van oorsprong in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan hoe artikel 3 van het EVRM is geschonden. Hij komt niet verder dan een bewering.

2.2.4. Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RVS. nr. 105,233 van 27 maart 2002; RVS nr. 105.262 van 28 maart 2002, RVS nr. 104.674 van 14 maart 2002; RVS nr. 120.961 van 25 juni 2003; RVS nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

2.2.5. In de bestreden beslissing werd het volgende geoordeeld over artikel 3 van het EVRM. *“Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

2.2.6. Bovendien dient er vastgesteld te worden dat onderhavig beroep enkel werd ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er werd geen beroep ingediend tegen een verwijdering, zodat de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan zijn in huidig beroep.

2.2.7. Verder verwijst de verzoekende partij naar zijn relatie met zijn Belgische vriendin S.A. en hij beroept zich op zijn recht op gezinsleven met haar en haar dochter. Volgens verzoekende partij schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Meester Latruwe meldt dat betrokkene religieus gehuwd is met mevrouw A.S. (R.R.: 070010165813) op 04 september 2013 te Brussel. Zij zouden sinds april 2013 samen zijn en sinds februari 2014 wonen zij samen. Mevrouw S.A. kwam naar België in het kader van een gezinshereniging met haar toenmalige echtgenoot, op 15 februari 2013 verwierf zij de Belgische nationaliteit en op 11 december 2013 is zij officieel uit de echt gescheiden na een echtscheidingsprocedure met onderlinge toestemming (zie document 'echtscheiding onderlinge toestemming'). De heer Muhammad beroept zich dan ook op zijn recht op een gezinsleven. In België zou hij een hecht gezin vormen met zijn vriendin en haar dochter. Dat hij van hen zou gescheiden worden, zou voor hem werkelijk een trauma betekenen en zou een schending uitmaken van het recht op een gezinsleven. Mevrouw S.A. werkt als poetsvrouw (zie loonbriefjes, arbeidsovereenkomst dienstencheques onbepaalde duur) en betrokkenen zouden op geen enkel moment afhankelijk zijn van de Belgische Staat. Dit element kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie betekent, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen trouwens het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". De aangehaalde motieven verhinderen betrokkene niet terug te keren naar het thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen.”

2.2.8. Wat betreft de bewering dat het onwenselijk is dat hij in dit stadium van integratie gedwongen zou moeten terugkeren naar zijn geboorteland, kan eveneens verwezen worden naar de bestreden beslissing waarin het volgende werd gesteld.

“Het feit dat betrokkene sinds 11 september 2012 ononderbroken in België zou verblijven, zich in de Belgische samenleving zou geïntegreerd hebben, een nieuw leven opbouwde in België, een echte meerwaarde zou betekenen voor de Belgische samenleving, beschreven wordt door zijn vrienden en kennissen als een vriendelijke en behulpzame persoon die voldoende geïntegreerd is en niet liever wil dan hier te werken en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 12 september 2012. Op 14 december 2012 werd betrokkene geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag, hij werd namelijk opgeroepen om zich op 26 november 2012 aan te bieden bij de

Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan deze oproep binnen de vijftien dagen. De duur van de procedure - namelijk 3 maand 2 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2.2.9. Verzoekende partij gaat er met bovenstaande kritieken bijgevolg aan voorbij dat er wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 3 en 8 van het EVRM, de relatie van verzoekende partij met zijn vriendin S.A. en zijn integratie.

2.2.10. De kritieken van verzoekende partij missen als zodanig feitelijke grondslag en verzoekende partij laat na aan te geven waarom de motivering niet afdoende is, dan wel kennelijk onredelijk. Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat er een schending is van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MILOJKOWIC